

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie T. L. skazanego z art. 280 § 1 k.k. oraz

D. M. i G. D. skazanych z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 września 2023 r., sygn. akt II AKa 476/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 146/19,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W kasacjach obrońców skazanych podniesiono zarzuty przede wszystkim rażącego naruszenia szeregu przepisów prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść wyroku. W konkluzji złożono wnioski o wstrzymanie wykonania w/w wyroku do czasu rozpoznania kasacji. Dodatkowo w kasacji obrońcy skazanego T.L. zarzucono rażące naruszenie art. 279 § 1 k.k. [ewentualnie art. 278 § 1 k.k.] poprzez jego niezastosowanie i bezpodstawne przypisanie skazanemu przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k. Obrońca podniósł, że T. L. rozpoczął już odbywanie kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, gdy tymczasem

ewentualne uwzględnienie kasacji umożliwiłoby wymierzenie kary w niższym aniżeli obecnie wymiarze, a nawet warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Obrońca D. M. zarzucił nadto obrazę art. 60 § 2 k.k. podnosząc, że w stosunku do tego skazanego zachodzą wszystkie przesłanki dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, co uzasadnia wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. W tej sytuacji istnieje wysokie prawdopodobieństwo uchylenia przedmiotowego wyroku, a jego wykonanie byłoby „niesłuszne, krzywdzące i zbędnie przedłużałoby dolegliwości skazanego i jego rodziny”.

W kasacji dotyczącej G.D. zarzucono naruszenie jego prawa do obrony, co uprawnia do stwierdzenia, że zasadne jest wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku także wobec tego skazanego.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Innymi słowy, ze względu na wagę podniesionych zarzutów, uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku może mieć miejsce, jeżeli zachodzi wysokie, niemal zbliżone do pewności, prawdopodobieństwo uchylenia prawomocnego wyroku (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 105/23, LEX nr 3567070; z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21, LEX nr 3305890; z dnia 30 stycznia 2014 r., II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

Trzeba stwierdzić, że samo powołanie się na treść zarzutów przez autorów kasacji nie może być uznane za wystarczające w tym przypadku – nie mogą one bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka skazani nie powinni ponieść w ogóle kary, bądź z dużą dozą prawdopodobieństwa zaskarżony wyrok zostanie uchylony. Jakkolwiek nie można tego wykluczyć, to jednak brak

możliwości uznania na tym etapie, jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy, że zarzuty podniesione w kasacjach wskazują na tak poważne błędy w kontroli apelacyjnej, że powinny one prowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego. Przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacjach zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie merytorycznego rozpoznawania nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W przypadku skazanego T.L. kwestia prawidłowej kwalifikacji czynu, jaki ewentualnie należało mu przypisać w miejsce rozboju z art. 280 § 1 k.k., jest możliwa do zbadania – co oczywiste – dopiero w trakcie merytorycznej oceny wniesionej kasacji. Zarzucane uchybienie na obecnym etapie postępowania nie jawi się tak oczywiście, by z tego powodu należało wstrzymać wykonanie orzeczenia prognozując, że nastąpi zmiana tej kwalifikacji, a w konsekwencji w ponownym postępowaniu zasadnym będzie wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Powyższe uwagi dotyczą również w znacznym stopniu wniosku z art. 532 § 1 k.p.k. w stosunku do skazanego D. M., a to wobec podniesienia zarzutu naruszenia art. 60 § 2 k.k. i możliwości zastosowania (bądź braku do tego podstaw) nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec niego. Także i w tym przypadku kwestia ta wymaga szczegółowej analizy zarówno samej kasacji, jak i sytuacji faktyczno – prawnej skazanego w kontekście tegoż zarzutu.

Podobnie w sytuacji dotyczącej G. D. bez szczegółowej analizy kasacji oraz akt postępowania w części związanej z postępowaniem odwoławczym, nie jest możliwe już na wstępie stwierdzenie, że doszło do naruszenia prawa do obrony tego skazanego w stopniu podnoszonym przez skarżącego.

W podsumowaniu powyższych uwag należy stwierdzić, że jakkolwiek nie można wykluczyć zasadności zarzutów podniesionych we wszystkich trzech skargach, mających uzasadniać wstrzymanie wykonania orzeczenia, to jednak na obecnym etapie postępowania taki osąd byłby zdecydowanie przedwczesny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[at]